

Повна дурня

КУПИТИ

Джим Бутчер є автором «Справи Дрездена», «Codex Alera» та нової серії про стімпанк «Cinder Spires». Його резюме містить величезний список навичок, які були корисні пару століть тому, і він досить погано грає на гітарі. Завзятий гравець, він грає в настільні ігри в різних системах, у різноманітні відеоігри на ПК та консолях, а також у LARP, коли може знайти для цього час. Наразі Джим живе переважно у своїй власній голові, але його голову зазвичай можна знайти в його рідному місті Індепенденс, штат Міссурі.

Джим носить прізвисько Longshot у багатьох онлайн-майданчиках. Це ім'я він отримав на початку 1990-х років, коли вирішив, що стане автором публікацій. Зазвичай тільки 3 з 1000, хто робить таку спробу, справді вдається опублікуватися; з них лише 1 з 10 заробляє достатньо грошей, щоб назвати це заробітком на життя. Продаж другої серії був проривом, який дозволив йому втілити великі шанси на досягнення кар'єри романіста.

І все одно він відмовляється змінювати свій нік.

Розділ Перший

Раніше я ніколи не стежив за фазами місяця. Тому й поняття не мав, що до повні залишалася лише одна ніч, коли молода жінка підсіла до мене в пабі «У МакАналлі» та попросила розповісти дещо, цілком ймовірно, згубне для неї.

— Ні, — відповів я. — В жодному разі.

Я згорнув клаптик паперу, на якому було намальовано три концентричних кільця з павукоподібних символів, та посунув його назад витертою до блиску дубовою стільницею.

Кім Делані спохмурніла й відкинула з чола темне блискуче волосся. Вона була високою й повногрудою жінкою, дуже гарною в класичному розумінні, з блідою чистенькою шкірою та круглими щічками, що звикли усміхатися. Щоправда, в цю мить усмішки не було.

— Та кинь, Гаррі. Ти єдиний, хто професійно практикує магію в Чикаго, і єдиний, хто може мені допомогти, — вона нахилилася над столом, не спускаючи з мене пильного погляду. — Я не можу знайти пояснення всім цим символам. Ніхто з місцевих навіть не впізнає їх. Ти єдиний справжній чарівник, про якого я взагалі чула, а тим більше — знайома. Мені просто потрібно з'ясувати кілька останніх знаків.

— Ні, не потрібно і ти цього нітрохи не хочеш, — відказав я. — Краще тобі забути про це коло і зосередитися на чомусь іншому.

— Але ж...

Мак привернув мою увагу, махнувши рукою з-за стійки, після чого підштовхнув полірованою поверхнею вигнутого дубового шинквасу в мій бік дві тарілки з гарячою їжею. Коли він додав іще й пару пляшок власного темного елю, у мене потекла слина.

Шлунок невдоволено забурчав. У ньому було майже так само порожньо, як і в моєму гаманці. Я ніяк не зміг би дозволити собі таку вечерю, якби Кім не запропонувала розрахуватися, якщо я відповім на кілька її запитань. Ціна стейка була дещо нижчою моєї звичної ставки, але з Кім було приємно

провести час, до того ж вона іноді в мене навчалася. Я чудово знав, що грошей у неї небагато, проте в мене їх було ще менше.

Попри бурчання в животі, я не кинувся по їжу одразу ж (у гриль-пабі «У МакАналлі» лише самообслуговування, адже, виходячи з Макових слів, якщо не можеш підійти по замовлення, нічого взагалі приходити). Я роззирнувся залом з її надокучливим поєднанням низької стелі та лінивих вентиляторів, тринадцятьма різьбленими дерев'яними колонами, тринадцятьма вікнами та тринадцятьма хаотично розставленими столиками, котрі розсіювали залишкову магію голодних (а разом із тим — злих) чарівників. «У МакАналлі» слугував тихою гаванню в місті, де ніхто не вірив у магію. Тут харчувалося чимало народу.

— Послухай, Гаррі, — промовила Кім, — я не збираюся використовувати це для чогось серйозного, обіцяю. Я нічого не прикликатиму та не підкорюватиму. Це звичайна наукова зацікавленість. Воно гризе мене вже давно.

Вона нахилилася вперед і накрила мою руку своєю, дивлячись мені в обличчя та водночас уникаючи погляду в очі — трюк, яким мало хто володіє поза колами послідовників чарівного мистецтва. Кім усміхнулася, на її щоках з'явилися глибокі ямочки.

Мій шлунок знову забурчав, я зиркнув у напрямку їжі, що зачекалася мене на стійці.

— Точно? — запитав я. — Це звичайний інтерес? Ти не збираєшся це ніяк використовувати?

— Присягаюся з рукою на серці, — вона зробила озвучений жест.

Я насупився.

— Навіть не знаю...

Це її розсмішило.

— Ой, та облиш, Гаррі. У цьому ж нічого такого немає. Слухай, якщо не хочеш розповідати, не розповідай. Я все одно пригощу тебе вечерею. Я знаю, що останнім часом у тебе туго з грішми. Себто, після тієї справи навесні.

Я розлючено звів брови, щоправда, це не була злість на Кім. Це не її провина, що моя головна роботодавиця — Каррін Мерфі, очільниця Відділу

Особливих Розслідувань поліції Чикаго — не викликала мене на консультації вже понад місяць. Левова частка мого заробітку за останні кілька років надходила саме від посади консультанта в ОР, але після скандальної справи минулої весни, у якій був замішаний чорний чарівник, що воював з бандами за ринок збуту наркотиків у Чикаго, моя співпраця з ОР пішла на спад, а разом із нею і мій заробіток.

Я не знаю, чому Мерфі стала рідше мене викликати. Мав підозри, але нагоди обговорити їх із нею ще не випадало. Можливо, це не моя провина, а просто чудовиська пішли у відпустку. Ага, звісно.

Хай там як, грошей у мене було обмаль. Я харчувався раменом і супами швидкого приготування занадто довго. Приготовані Маком стейки пахли божественно навіть із протилежного краю зали. Живіт укотре запротестував, висловлюючи первісну жагу до підсмаженого на вогні м'яса.

Проте я не міг дозволити собі ласувати вечерею за гроші Кім, якщо не дам їй бажане. Не те щоб я ніколи не перекручував домовленостей, але не з людьми... ну і вже точно не з тими, хто брав з мене приклад.

Іноді мене бісить моя совість та безглуздо прискіпливий підхід до честі.

— Гаразд-гаразд, — зітхнув я. — Зараз принесу вечерю і розповім тобі все, що мені відомо.

Ямочки на щічках Кім з'явилися знову.

— Дякую, Гаррі. Це дуже багато значить для мене.

— Так-так, — відказав я і почав пробиратися лабіринтом до шинквасу, минаючи колони, столи та все інше.

Цього вечора в пабі було більше людей, ніж зазвичай, і хоча Мак рідко усміхався, на його обличчі прозирало задоволення від такої кількості відвідувачів. Я дещо невдоволено підхопив тарілки та пляшки. Важко радіти процвітанню приятеля, коли твій власний бізнес от-от спустить дух.

Я відніс їжу — стейки з картоплею та зеленою квасолею — до столу і всівся на своє місце, поклавши тарілку Кім перед нею. Якийсь час ми їли в понурій мовчанці, однак зі здоровим апетитом.

— Отож, — зрештою озвалася Кім, — що ти мені розповіси про це?

Вона вказала на клаптик паперу виделкою.

Я проковтнув їжу, відпив чудового елю, а тоді знову взяв до рук папірець.

— Гаразд. Це знак Вищої магії. Насправді — три знаки, один усередині іншого, наче шари стін. Пригадуєш, що я тобі розповідав про магічні кола? Кім кивнула.

— Вони стримують щось зовні або всередині. Вони можуть впливати на потоки магії та на істот з Небулоніколи, але смертні істоти можуть їх перетинати та розривати.

— Вірно, — кивнув я. — Ось цим і слугує зовнішнє коло символів. Це бар'єр проти духів і магічних сил. Ось цей, цей і цей символи є ключовими. Я вказав пальцем на названі закарлючки. Кім жваво закивала.

— Зовнішнє я розпізнала. А за ним що?

— Друге коло — це закляття — бар'єр для смертної плоті. Воно не спрацює від самих лише символів. Знадобиться щось іще, дорогоцінні камені чи щось подібне, розставлене поміж малюнками.

Я поклав до рота ще шматок м'яса.

Кім насупилася, зиркнула на аркушик, а тоді знову на мене.

— І що з цього вийде?

— Невидима стіна, — пояснив я. — Немов із цегли. Духи та магія могли б пройти наскрізь, а от смертні — ні. Як і каміння, кулі, усе суто фізичне.

— Зрозуміло, — захоплено промовила вона. — Щось на кшталт силового поля.

— Типу того, — кивнув я.

Її щічки палали від захоплення, очі — сяяли.

— Так і знала. А в останньому що?

Я звузив очі, поглянув на центральне кільце і спохмурнів.

— Помилка.

— Тобто?

— Тобто це просто якась маячня. У ньому немає нічого корисного. Ти точно все правильно перемалювала?

Кім скривилася:

— Я певна-певна. Я була дуже уважна.

Якусь хвилю я вдивлявся в її обличчя.

— Якщо я прочитав символи правильно, це — третя стіна. Створена, щоб стримувати істот із плоті та духу водночас. Не смертних і не духів, а щось середнє між ними.

Вона звела брови.

— Такі існують?

— Ні, — я пересмикнув плечима.

І офіційно це була правда. Біла Рада чарівників забороняла обговорювати демонів, яких можна прикликати на землю, та духовних істот, спроможних сотворити собі тіло з плоті. Зазвичай духовного кола вистачало, аби втримати усіх, окрім хіба наймогутніших демонів чи Прадавніх із найвіддаленіших кутків Небулоніколи. Проте це третє коло було створене, щоб зупиняти істот куди серйозніших. Це була клітка для демонічних напівбогів та архангелів.

Кім не купилася на мою відповідь.

— Не знаю, навіщо комусь було створювати коло, яке захищає від того, чого не існує, Гаррі.

— Люди не завжди роблять раціональні та продумані вчинки, — я стенув плечима. — Такі от ми.

Вона закотила очі.

— Та годі тобі, Гаррі. Я ж не дитина. Тобі немає потреби мене захищати.

— А тобі немає потреби знати, що за істот має стримувати третє коло.

— Повір мені на слово, ти не хочеш цього знати.

Якийсь час вона спопеляла мене ворожим поглядом, а тоді відпила елю та стенула плечима.

— Як скажеш. Але ж коло потрібно жити, чи не так? Їх потрібно увімкнути, немов лампочку?

— Щось типу того. Так.

— І як це зробити?

Я довго не зводив з неї очей.

— Цього тобі також не потрібно знати. Це вже не науковий інтерес. Не знаю, що ти там собі надумала, Кім, але облиш цю справу. Забудь. Покинь, поки ціла.

— Гаррі, я не...

— Комуś іншому це розповіси. Ти притарабанила з собою клітку для тигрів, Кім, — я значуще постукав пальцем по папірцю. — І тобі вона не знадобилася б, якби ти не надумала ловити тигрів.

Її очі заблищали, вона підсмикнула підборіддя.

— Ти вважаєш мене недостатньо сильною.

— Твоя сила тут ні до чого, — промовив я. — У тебе немає належного вміння. Немає знань. Я ніколи не очікував би від дитини шкільного віку вирішень рівнянь університетського рівня. І від тебе я подібного не очікую, — я нахилився ближче до неї. — Ти знаєш занадто мало, аби гратися з подібним, Кім. І навіть якби у тебе ці знання були, навіть якби ти стала повноцінною чарівницею, я все одно порадив би тобі облишити цю справу. Одна помилка — і постраждає чимало людей.

— Якби я це й планувала, це моя справа, Гаррі, — її очі запалали люттю. — Ти не маєш права мені наказувати.

— Ні, — відповів я. — Проте я зобов'язаний допомогти тобі зробити правильний вибір.

Я зім'яв папірець пальцями й кинув його на підлогу. Вона різко й безжалісно всадила виделку у відрізаний шматок стейка.

— Слухай, Кім, — промовив я. — Поки просто обдумай все. Коли ти постаршаєш і матимеш більше досвіду...

— Ти не набагато старший за мене, — відрізала Кім.

Я незручно засовався на стільці.

— Я чимало навчався. Змалечку, — мені анітрохи не кортіло обговорювати мої магічні здібності, розвинуті геть не по роках, а тому я спробував змінити тему. — Як там осінній збір?

— Ніяк, — відказала вона, втомлено відкинувшись на спинку стільця. — Я втомилася примусово вибивати з людей гроші на порятунок планети, яку вони самі ж отруюють, та тварин, яких вони вбивають. Я втомилася писати листи та виступати за те, у що ніхто вже не вірить, — вона потерла очі. — Я просто втомилася.

— Слухай, Кім. Спробуй поки просто відпочити. І прошу, благаю, не грайся з тим колом. Пообіцяй мені не робити цього.

Вона кинула на стіл серветку разом із кількома купюрами й підвелася.

— Смачного, Гаррі, — промовила вона. — Я подякувала б, але немає за що.

Я також підвівся.

— Кім, — промовив я. — Зачекай.

Однак вона мене проігнорувала та стрімко рушила до дверей. Її спідниця тріпотіла, як і її довге волосся. Витончена фігура вражала. Я буквально відчував, як з неї сочилася злість. Один із вентиляторів на стелі задрижав і пирхнув хмаркою диму, коли вона пройшла під ним, а тоді зупинився. Кім збігла догори східцями та вийшла з пабу, грюкнувши за собою дверима. Відвідувачі провели її поглядами, а тоді зазиралися на мене, шукаючи причину побаченого.

Я роздратовано опустився на стілець. Чорт забирай. Кім була однією з тих людей, яким я допомагав із настановами, аби вони могли подолати складний період відкриття у собі вродженого магічного хисту. Приховувати від неї щось було неприємно, але зараз вона гралася з вогнем. І я не міг дозволити їй це робити. На мені лежала відповідальність захистити її від подібного, поки вона не зрозуміє, яке воно небезпечне.

І це я ще не згадую, що скаже Біла Рада, якщо нечарівник спробує щось утнути з потужними колами прикликання. Біла Рада з подібним не панькається. Вони одразу переходили до рішучих дій, анітрохи не турбуючись про безпеку та життя людей у таких випадках.

Я вчинив правильно. Не дозволити цій інформації потрапити до рук Кім — правильне рішення. Я захищав її від загрози, яку вона не розуміла, бо просто поки не могла.

Я вчинив правильно, хоча вона й сподівалася, що я дам усі відповіді, як і тоді, коли я допомагав їй опанувати її скромні магічні навички. Навіть якщо вона довірилась, аби я провів її крізь темряву незнання.

Я вчинив правильно.

До бісової матері.

Мій шлунок досі протестував. Мені не лізли до горла смачнючі Макові страви, стейк там чи не стейк. З'явилося відчуття, що я просто його не заслуговував.

Я потягував ель і перебирав у голові невтішні думки, коли двері знову відчинились. Я навіть не глянув у той бік, захоплений роздумами — як усім відомо, одним із улюблених занять чарівників по всьому світу.

— Сидиш тут із надutoю пикою, — промовила Мерфі. Вона нахилилася й на автоматі підняла з підлоги зім'ятий папірець, заховавши його в кишеню, аби він не валявся без діла. — На тебе це не схоже, Гаррі.

Я підвів очі на Мерфі. Підводити довелося не надто. Зріст Каррін Мерфі заледве перевищував п'ять футів. Її золотаве волосся було вкладене в нову зачіску — тепер коротше за рівень плечей, трохи довше спереду, ніж ззаду. Цілком молодіжний стиль, який дуже пасував і підкреслював її сині очі та кирпатий ніс. Вона була вбрана по погоді, здається, у неробоче: темні джинси, фланелеву сорочку, чоботи та грубу куртку. З її пояса звисав значок.

Мерфі була надзвичайно милою, як на дорослу жінку з чорним поясом з айкідо та не однією стрілецькою нагородою від чиказької поліції. Вона була справжньою професіоналкою, яка власноруч виборола своє звання лейтенантки. На шляху до цього успіху вона заробила собі чимало ворогів, і один із них призначив її завідувати Відділом Особливих Розслідувань.

— Привіт, Мерфі, — привітався я, відпивши елю. — Скільки літ, скільки зим.

Я намагався говорити спокійно, але вона безсумнівно могла впізнати злість.

— Слухай, Гаррі...

— Бачила редакційну статтю в «Триб'юн»? Ту, де тебе критикували за тринькання міського бюджету на винайм екстрасенса-шарлатана, відомого як Гаррі Дрезден? Напевно, бачила, адже від тебе ні слуху ні духу з часу її виходу.

Вона потерла пальцями перенісся.

— У мене немає на це часу.

Я не звертав на її слова уваги.

— Не те щоб я тебе звинувачував. Тобто, ну як багато платників податків у Чикаго вірять у магію або ж чарівників? Звісно, хто з них на власні очі

бачив те ж, що й ми з тобою. Ну, знаєш. Тоді, коли ми працювали разом. Чи коли я рятував твоє життя.

Вона звузила очі.

— Ти мені потрібен. Маємо справу.

— Потрібен? Ми не розмовляли більш як місяць, а тут раптом — потрібен? У мене є офіс, телефон і все таке, лейтенантко. Немає потреби вистежувати мене посеред вечері.

— Я передам убивці, аби наступного разу він працював у робочий час, — промовила Мерфі. — Та спочатку ти маєш допомогти мені його знайти.

Я вирівнявся на стільці та зсунув брови.

— Когось убили? За моєю спеціальністю?

Мерфі коротко посміхнулася.

— Сподіваюсь, у тебе не було важливіших справ?

Я відчув, як стискаються мої зуби.

— Ні, я готовий, — промовив я і підвівся.

— У такому разі, — вона повернулася до виходу, — ходімо?

Рекомендована література

[Грозний фронт](#)

КУПИТИ